

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Winkler - Galicka

Sędziowie SSO Ewa Taberska

SSO Dariusz Śliwiński /spr/

Protokolant stażysta Marta Wujek

przy udziale A. K. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 roku

sprawy **R. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu, Zamiejscowy Wydział Karny z/s w C.

z dnia 16 stycznia 2014 roku, sygn. akt VII K 959/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób iż uniewinnia oskarżonego od przypisanego mu w punkcie 1, a co za tym idzie uchyla rozstrzygnięcia w punktach 3, 4 i 6.
2. W pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
3. Kosztami postępowania za obie instancje obciąża oskarżonego w 1/2 części, w pozostałej 1/2 części obciąża Skarb Państwa i wymierza oskarżonemu opłatę za obie instancje w wysokości 220 zł.

/-/ D. Ś. /-/ M. G. (1) /-/ E. T.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C.w sprawie sygn. akt VII K 959/13 uznał oskarżonego **R. S.** za winnego tego, że w nieustalonym dokładnie dniu w okresie od 10 sierpnia 2012 r. do dnia 12 sierpnia 2012 r. zabrał w celu przywłaszczenia rower trekkingowy marki N.o nr (...) oraz rower trekkingowy marki M. o łącznej wartości 1000 zł działając na szkodę M. G. (2), tj. przestępstwo z art. 278 § 1 kk oraz

że w nocy z 20 lipca 2013 r. na 21 lipca 2013 r. w C. przy ul. (...) usiłował dokonać kradzieży sprzętu do produkcji sieci rybackich, wędkarskich i sportowych przez włamanie do budynku mieszkalnego, w ten sposób, że wybił szyby w dwóch oknach z folią antywłamaniową, czyniąc w ten sposób straty na kwotę 6420,12 zł na szkodę R. M., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez patrol Policji, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

i za to na podstawie art. 278 § 1 kk, art. 33 § 1 kk, art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk, a także na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) zł każda stawka.

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonego poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. M. kwoty 4420 zł.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk i zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 90 zł i wymierzono mu na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23. czerwca 1974r. o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 520 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając go w całości. Zarzucił ww. orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść.

Wobec powyższego oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się częściowo zasadna, a analiza całokształtu okoliczności sprawy oraz zarzutów apelacyjnych skutkowałą częściową zmianą wyroku Sądu I instancji i uniewinnieniem oskarżonego od zarzutu wskazanego w pkt. I sentencji, tj. o kradzież dwóch rowerów trekkingowych.

Sąd Okręgowy pragnie na wstępie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany analizie. W sprawie niniejszej nie sposób jednak podzielić wniosków Sądu I instancji odnośnie sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt I. Okoliczności czynu ustalone przez Sąd Rejonowy wbrew jego stanowisku nie świadczą, w ocenie Sadu Okręgowego, o sprawstwie oskarżonego w zakresie kradzieży rowerów, co więcej zdaniem Sądu Odwoławczego winny być ocenione na jego korzyść i przemawiają za uniewinnieniem R. S. w zakresie tego zarzutu. Podzielić należało zatem w całość zastrzeżenia skarżącego w przedmiocie braku podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, tj. kradzieży rowerów trekkingowych.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwala stwierdzić, że jedyną pewną rzeczą w niniejszej sprawie jest kradzież rowerów przez nieznanego sprawcę w okresie między 10 a 12 sierpnia 2012 r. oraz odnalezienie ich u oskarżonego 10 i 13 czerwca 2013 r. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób ustalić, co działo się z przedmiotem kradzieży w okresie między 12 sierpnia 2012 r. a 10 czerwca 2013 r., a przede wszystkim kto rowery te zabrał. Należy uznać za nieudowodnione przez Prokuraturę, iż to oskarżony dokonał kradzieży ww. przedmiotów. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów na tę okoliczność. Prokuratura nie przedstawiła żadnych wiarygodnych dowodów ani świadków, którzy potwierdziliby, iżby to właśnie oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu. Co więcej, wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, a dotyczące otrzymania rowerów pod zastaw 200 zł, trzeba uznać za przekonujące. Truizmem jest bowiem przypomnienie, że to oskarżyciel winien wykazać winę oskarżonego a nie oskarżony wykazywać swoją niewinność. Sam fakt posiadania skradzionych rowerów w rok po kradzieży nie jest wystarczający do przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art. 278 §1 kk. co więcej Prokurator też w żaden sposób nie zakwestionował wyjaśnień oskarżonego odnośnie sposoby wejścia w posiadanie tych rowerów, a więc obowiązkiem Sądu I instancji było przyjęcie, że zakupił je w okolicznościach, które nie wskazywały na ich przestępcze pochodzenia. Twierdzeń oskarżonego co do zakupu rowerów Prokurator nie zakwestionował, a co więcej oskarżony nie miał obowiązku wyjaśniania od kogo kupił rowery albowiem mógł składać wyjaśnienia dowolnej treści realizując swoje prawo do obrony. Sąd Rejonowy winien więc prując wersję dla oskarżonego najkorzystniejszą a nie wyciągać dla oskarżonego niekorzystne konsekwencje z realizacji przez niego prawa do obrony.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się zatem w przedmiotowym zachowaniu oskarżonego wypełnienia znamion czynu z art. 278 § 1 kk lub 291 lub 292 kk .

Rozumowaniu Sądu I instancji zarzucić można zasadnie niewłaściwą ocenę dowodów, noszącą znamiona dowolności, skutkującą błędnie wyciągniętymi wnioskami.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, apelacja oskarżonego, zasługiwała na częściowe uwzględnienie i na podstawie art. 437 § 1 kpk należało zaskarżony wyrok zmienić poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu dotyczącego kradzieży rowerów.

W zakresie drugiego zarzutu, mianowicie usiłowania kradzieży poprzez włamanie, apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Należy wskazać, że okoliczności faktyczne sprawy są jasne, a oskarżony został złapany na gorącym uczynku przez patrol Policji. Nie sposób podzielić argumentacji oskarżonego, iż zeznania funkcjonariuszy Policji są niewiarygodne, gdyż mają oni interes w skazaniu oskarżonego. Należy bowiem przyjąć, że działania Policji w pełni realizują prawne i społeczne cele postawione przed tą służbą. Zeznania funkcjonariuszy są spójne i nie wzbudzają wątpliwości Sądu. W tym zakresie zatem apelacja podlegała oddaleniu, a zaskarżony wyrok pozostał w mocy.

Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego od jednego z zarzutów należało zmienić wyrok w zakresie orzeczonej kary w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie co do kary za przestępstwo określone w pkt. I sentencji i konsekwentnie karę łączną za oba przestępstwa, pozostawiając jedynie karę orzeczoną za przestępstwo określone w pkt. II wyroku.

Obowiązkiem Sądu II instancji było więc zbadanie wymierzonej oskarżonemu za przestępstwo opisane w pkt II kary.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż wymierzając karę za przestępstwo sąd baczy, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a nadto uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd bierze także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć kara w stosunku do oskarżonego. Nie bez znaczenia są także przy wymiarze kary potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Istotnymi dla sądu są także takie okoliczności, jak motywacja sprawcy, jego sposób zachowania, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionego przestępstwa oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy. Na wymiar kary rzutuje niewątpliwie także postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa. Ferując wyrok nie można również zapominać, że podstawową zasadą kodeksu karnego jest nie tylko i nie tyle karanie, lecz w istotnym stopniu także wychowanie sprawcy. Osiąganie celu wychowawczego nie musi polegać na niczym nieuzasadnionej łagodności względem sprawcy, nie może jednak polegać na uczynieniu z surowości kary jedynego kryterium oceny stopnia jej wychowawczego oddziaływania. Słusznie Sąd Rejonowy wskazał w sprawie na okoliczności obciążające oskarżonego, jak stopień jego zawinienia, powszechność tego typu przestępstw, co godzi w bezpieczeństwo mienia prywatnego oraz poprzednią karalność. Sąd orzekający nie pominął także pozytywnie świadczącego o oskarżonym fakcie braku negatywnej opinii środowiskowej.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji co do rodzaju i wymiaru kary zastosowanej wobec oskarżonego, adekwatnej do wagi i społecznej szkodliwości jego czynu – rodzaju i wartości zaatakowanego dobra prawnego w postaci mienia, jak i do jego winy. Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji doszedł do wniosku, że koniecznym jest izolacja oskarżonego zwłaszcza, że dotychczasowe skazania oskarżonego nie przyniosły żadnych skutków wychowawczych i nie powstrzymały skazanego przed popełnianiem kolejnych przestępstw. Należy podkreślić, iż zastosowanie przez Sąd Rejonowy najniższy wymiarze ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 279 § 1 kk jest słuszne, bowiem w ten sposób Sąd Rejonowy napiętnował karygodne zachowanie oskarżonego unikając nieuzasadnionej surowości kary. Trafnie też Sąd I instancji ustalił wymiar kary pozbawienia wolności w najniższym ustawowym wymiarze uwzględniając, iż czyn nie wyszedł poza stadium usiłowania, jak również oddał stopień społecznej szkodliwości jego czynu i winy. Tak orzeczona kara nie razi nadmierną – ani tym bardziej rażącą – surowością, ani też nieuzasadnioną łagodnością, zatem uznana być musi za sprawiedliwą odpłatę za popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Sąd Okręgowy nie doszukał się w sprawie jakichkolwiek powodów, dla których miałby zmienić wyrok Sądu Rejonowego poprzez wymierzenie łagodniejszej, ani tym bardziej surowszej, kary. Pamiętać tu też należy, że kara ma być dolegliwa a więc nie może być pozorna jak chciałby tego zapewne skarżący.

Wobec częściowego uniewinnienia oskarżonego połowę kosztów procesu za obie instancje ponosi Skarb Państwa a w pozostałym zakresie oskarżony, zaś opłata za obie instancje została ustalona w wysokości 200 zł i wymierzono ją oskarżonemu.

D. M. W. E. T.